

## Hồi 26

### Thần Công Độ Hà

**T**ần Lâm Phong đợi Lão Hóa Tử khuất bóng, quay mặt lại hỏi:  
- Lâm cô nương có chút tin tức gì về Hoàng Y cô nương không?

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ âu sầu đáp:

- Mấy ngày gần đây, tiện nữ đã dò la được Hoàng Y Thiếu Nữ đang bị giam cầm ở một nơi cực kỳ bí mật...

Tần Lâm Phong không đợi nàng kịp nói hết, cướp lời hỏi:

- Đó là nơi nào? Tại hạ sẽ lập tức đi cứu nàng!

Phích Lịch Hải Đường thở dài một tiếng đáp:

- Nói thì dễ, nhưng nơi này canh phòng rất nghiêm mật, nguy hiểm vạn phần...

- Bất luận có nguy hiểm đến đâu đi nữa, tại hạ cũng quyết liều chết để cứu nàng.

- Tần công tử không nên nóng vội, theo tiện nữ chúng ta trước hết phải phá Long Lân Đường, nếu có thể lấy được một vật ở nơi này thì việc Hoàng Y Thiếu Nữ cũng dễ được một nửa.

- Đó là vật gì?

- Đó là tín phù của Ngũ Âm Giáo tên là Huyền Đàn Ấn?

- Xin cô nương giải thích rõ ràng một chút?

Phích Lịch Hải Đường nghiêm sắc mặt nói:

- Tín phù tối cao trong Ngũ Âm Giáo là Huyền Đàn Ấn, tổng cộng có ba cái. Kim Đàn Ấn, do giáo chủ chấp chương, hai Ngân Ấn còn lại do hai vị Chủ tịch Ngoại Tam Đường chấp chương, Huyền Ấn có uy lực sanh sát đối với đệ tử của bốn giáo, từ trước đến nay chưa có kẻ nào dám chống lại, lần này có thể đoạt được Huyền Đàn Ấn, thì việc cứu Hoàng Y Thiếu Nữ có rất nhiều thuận lợi.

- Ý cô nương là nói đúng đầu Ngoại Tam Đường hiện nay ẩn náu ở Long Lân Đường?

- Chính phải.
- Ngoại hiệu của hấn là gì?
- Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ!

Tần Lãm Phong nóng lòng cứu Hoàng Y Thiếu Nữ, vừa nghe dứt vội lắc mình định phóng đi.

Phích Lịch Hải Đường vội lên tiếng ngăn lại nói:

- Tần công tử Ngọc Diện La Sát công lực cái thế, công tử có hành sự cũng phải cẩn thận!

Tần Lãm Phong hào khí tựa mây, ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Đa tạ sự quan tâm của Lâm cô nương, xin đừng cho là tại hạ quá ngông cuồng, ngay cả giáo chủ của Ngũ Âm Giáo tại hạ cũng chưa coi vào đâu, huống hồ là gã Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ kia, cô nương xin dẫn đường cho!

Phích Lịch Hải Đường liền đáp:

- Công tử đã có ý này, tiện nữ dù có chết cũng phải tương trợ!

Thanh âm vừa dứt, bỗng trong không trung đột nhiên truyền lại một giọng nói:

- Tên phản giáo nghịch đồ Lâm Như Tuệ người lễ nào quên giáo quy!

Phích Lịch Hải Đường nghe xong bất chợt rùng mình!

Tần Lãm Phong vội quét mắt một vòng ra bốn phía...

Chàng tuyệt không thấy chút động tĩnh gì. Lòng cũng phải khen thâm thâm chủ của đối phương.

Phích Lịch Hải Đường hình như bất chấp mọi hậu quả, quyết tâm tiêu diệt cho bằng được Ngũ Âm Giáo, nghiêng răng hét lớn:

- Đi!

Thanh âm vừa dứt đã như một luồng khói lướt về phía trước.

Tần Lãm Phong cũng vội bám theo, nhưng vẫn giữ được khoảng cách một sải tay. Phích Lịch Hải Đường thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, không trách khỏi buột miệng khen thâm.

- Công lực của mình có thể nói là đứng hàng đệ nhất giang hồ, nay so với người này, thật vẫn còn kém rất xa...

Kỳ thật Tần Lâm Phong vẫn chưa thi triển hết công lực, nếu như không thì Phích Lịch Hải Đường không biết đã lạc đi đâu.

Hai người đi được độ khoảng một canh giờ bất chợt định thần đưa mắt nhìn về phía trước, thấy trước mặt là một hồ nước đường kính hơn mười dặm!

Gió nhẹ thổi những gợn nước trên mặt hồ va đập vào nhau, ánh trăng mờ ảo chiếu xuống làm phong cảnh càng thêm tuyệt diệu.

Phích Lịch Hải Đường đưa tay chỉ về phía giữa hồ:

- Thần Châu Tam, nơi chúng ta cần đến, ở giữa hồ kia!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn rồi nói:

- Giữa hồ có một đảo nhỏ rộng khoảng mười trượng, trên đó có một cái tháp bảy tầng...

- Không sai đó chính là Long Lân Đường.

- Trăm nghe không bằng một thấy, tại hạ cứ tưởng là Long Đàm Hồ Huyết gì, chẳng qua chỉ là một bãi đất bình thường.

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười nói:

- Công tử, chàng quá khinh thường nơi đây rồi!

Nàng nói xong đưa tay chỉ mặt nước tiếp:

- Dám hỏi công tử, chàng định làm cách nào để qua đảo nhỏ bên kia?

Tần Lâm Phong liền đáp:

- Quá dễ dàng, chỉ việc kiếm một miếng khăn nhỏ, dùng khinh công Tiềm Long Cửu Đẳng mượn ván làm điểm tựa là có thể vượt qua!

Phích Lịch Hải Đường nhếch mép cười gật đầu nói:

- Không được...

- Xin hỏi cô nương tại sao không được?

- Công tử hãy xem!

Phích Lịch Hải Đường dứt lời nhắm một con chim đang ăn đêm trên trời ném vút một cái cánh chim đang vỗ đột nhiên mềm nhũn rơi phịch xuống đất...

Tần Lâm Phong lên tiếng khen ngợi:

- Thủ pháp phóng Mai Hoa Thần Trâm của cô nương quả là cao cường.

Phích Lịch Hải Đường cúi xuống nhặt con chim lên, nhắm phía hồ nước ném đi...

- Chíp! Chíp! Hai tiếng kêu đau đớn vang lên.

Con chim đã bị đóng đinh trên mặt nước.

Tần Lâm Phong tỉnh ngộ nói:

- Thì ra dưới nước có lấp đặt cơ quan.

Phích Lịch Hải Đường lại nói:

- Khắp mặt hồ này đều đã bố trí lưới, đinh được cắm trên một tấm ván cách mặt đất ba tấc, thủy triều lên xuống cũng không bị lộ dạng, kẻ nào không biết lỡ rơi xuống nước tất chết...

- Như vậy những kẻ trên đảo làm thế nào ra vô?

- Mỗi khi ra vô bọn chúng đều khống chế các cơ quan, lưới đinh này sẽ không còn tác dụng.

Tần Lâm Phong nghe đến đây trầm tư suy nghĩ...

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy liền lên tiếng an ủi:

- Công tử, chúng ta đã không có cách vượt khỏi vũng nước này, vậy thì...

Tần Lâm Phong trợn mắt cao giọng nói:

- Lâm cô nương quá coi thường tại hạ rồi, tại hạ nếu một mình vượt qua vũng nước này dễ như trở bàn tay. Tại hạ đang nghĩ là làm thế nào để đưa cô nương theo cùng!

Phích Lịch Hải Đường nghe xong mắt trợn ngược không nói lên lời!

Bởi vì trọng ý nghĩ của nàng Tần Lâm Phong không đủ công lực để vượt qua hồ nước, nay lại nghe chàng định dắt theo cả mình đi sao không khỏi kinh ngạc.

- Lâm cô nương, hãy leo lên lưng tại hạ, tại hạ sẽ vận hết công lực để thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng thần công...

Phích Lịch Hải Đường không an tâm nói:

- Đây không phải là chuyện đùa, vạn nhất xảy ra chuyện, hậu quả thật khó lường!

Tần Lâm Phong đột nhiên tức giận nói:

- Cô nương đã sợ chết thì thôi, tại hạ đi một mình!

Chàng đang định lắc người phóng đi...

- Chậm đã!

Tần Lâm Phong nghe thấy thanh âm này dùng chân quay qua nhìn...

Chỉ thấy mặt nàng lộ vẻ oan ức, hai dòng lệ tuôn trào nơi khóe mắt, môi anh đào đang nói không ra lời!

Tần Lâm Phong thấy vậy cũng hối hận vì mình quá nặng lời, vội lên tiếng xin lỗi.

Chuyện lúc nãy xin cô nương bỏ qua tại hạ vì nóng lòng muốn cứu Hoàng Y Thiếu Nữ, bất chấp sống chết, nên nghe thấy cô nương nhắc đến nguy hiểm, tại hạ mới...

Chàng nói chưa xong mặt đỏ lên đầy vẻ hổ thẹn.

Phích Lịch Hải Đường lập tức vui trở lại nói:

- Tiện nữ là do sự an toàn của công tử...

Tần Lâm Phong vội cướp lời nói:

- Đa tạ sự quan tâm của cô nương, tại hạ cũng không dám chắc là có thể vượt qua được mặt hồ rộng lớn như vậy, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm. Cô nương đã nhắc nhở, để tại hạ điều tức một lúc, lát nữa chúng ta lên đường.

- Công tử yên tâm, tiện nữ sẽ canh chừng cho chàng.

Tần Lâm Phong nghe xong vội nhắm mắt định thần ngồi xuống đất vận công tức thời.

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ căng thẳng, đưa mắt nhìn khắp xung quanh đề phòng có kẻ ám toán chàng. Qua nửa tuần trà, chàng đã hoàn tất việc điều tức, mở bừng mắt, liền tiếng thúc giục Phích Lịch Hải Đường mau leo lên lưng chàng!

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ khó xử nói:

- Thôi như vậy đi, công tử đỡ lấy tay của tiện nữ, cả hai cùng thi triển khinh công, đỡ hao phí không ít chân khí, không biết công tử thấy sao?

- Như vậy cũng tốt, Lâm cô nương cẩn thận!

Tần Lâm Phong dứt lời, đưa tay trái nắm lấy hữu thủ của Phích Lịch Hải Đường, chân điểm nhẹ mặt đất, mở miệng hét lớn một tiếng thân hình bốc cao vài trượng.

Phích Lịch Hải Đường cũng vội đề khí vận công phối hợp với sự trợ lực của Tần Lâm Phong, thân pháp yếu diệu tuyệt mỹ, bay vọt lên không!

Hai người cùng thi triển khinh công. Tần Lâm Phong cũng tiết kiệm được không ít chân khí!

Chỉ thấy chàng sau khi bốc cao năm trượng lộn người hóa chiều biến thức, như ánh sao xẹt nhắm mắt hồ lướt đi!

Mỗi lần như vậy, hai người đã lướt được khoảng năm mươi trượng khi chân chỉ còn cách mặt nước ba thước, Tần Lâm Phong chân phải điểm nhẹ chân trái, thân hình lại bay bổng lên cứ như thế chàng thi triển chín thức của Tiềm Long Cửu Đẳng thần công!

Tần Lâm Phong đã thi triển đến thức cuối cùng, nhưng vẫn còn cách đảo khoảng ba trượng.

Khi họ sắp sửa rút xuống nước, Tần Lâm Phong vội vận hết tàn lực thi triển tiếp một chiều...

Chiều Hải Âu Lướt Sóng vừa thi triển xong, cả hai đã đáp được bến bờ bên kia.

Tần Lâm Phong chân vừa chạm đất chân khí tán mạn hết, thân thể mềm nhũn, miệng thổ một ngụm máu tươi té phịch xuống đất!

Nên biết sau khi thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng thần công chân khí hao tổn không ít, hưởng hồ lại gắng sức thi triển tiếp một thức mới dẫn đến nội thương như vậy!

Phích Lịch Hải Đường đang muốn bước lại đã chàng dậy...

- Ai đó!

Phích Lịch Hải Đường nghe thấy tiếng quát chấn động không trung này, ngọc thủ khẽ vung ra, một luồng ánh sáng bạc bắn về nơi phát ra tiếng nói vừa rồi, nhưng xung quanh vẫn không có chút động tĩnh gì!

Thân ở miệng hồ, Phích Lịch Hải Đường nóng lòng như lửa đốt, vội đỡ Tần Lâm Phong đến một phiến đá xanh ở gần đó, đặt chàng ngồi xuống, đưa chưởng áp vào lưng chàng vận công trị thương tức thời...

- Khà! Khà!

Một tràng cười âm độc vang lên, nhưng xung quanh vẫn không một bóng người.

Phích Lịch Hải Đường nghe xong, mặt lộ vẻ thất thần đôi mắt nhìn khắp xung quanh...

Nàng bất chợt rùng mình...

Vốn là nàng đã nhìn thấy ba bóng người, đang đứng giữa chính là Đẳng Đầu Ngoại Tam Đường Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ, bên hữu Long Đường chủ Long Lân Đường, Sát Dương Chủ Phân Công Nghĩa, bên tả là tên phó đường chủ ngoại hiệu Tuyết Sơn Viên Hạ Tam, người nào cũng đầy sát khí đang trợn mắt nhìn mình!

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy. Trong lòng thầm nghĩ:

- Một mình Ngọc Diện La Sát ta cũng chưa phải đối thủ, huống hồ còn thêm hai tên kia. Tần Lâm Phong lại đang bị thọ thương, chỉ bằng cứ kéo dài thời giờ, biết đâu sẽ tìm được biện pháp hay hơn.

Nàng nghĩ xong, mắt phượng long lanh âu yếm nhìn Ngọc Diện La Sát, nũng nịu lên tiếng:

- Ôn lang, đã lâu không gặp, chắc vẫn khỏe?

Ngọc Diện La Sát nghe thấy nàng gọi mình là "Ôn Lang" rất ư trùu mến, bất giác rung động.

Vốn là trước đây gã đã từng yêu thầm Phích Lịch Hải Đường nhưng nàng vẫn không lý gì đến. Sau đó nàng lại lọt vào mắt của giáo chủ Khuru Tuấn Nhân, gã nào dám tranh đoạt với giáo chủ, đành nén đau khổ dút bỏ tình cảm. Hôm nay nghe thấy Phích Lịch Hải Đường đối với mình âu yếm như vậy, tình cảm lúc trước bất giác trời dậy, nổi căm tức đối với việc phản giáo của nàng cũng lập tức đối với việc phản giáo của nàng cũng lập tức tan biến!

Ngọc Diện La Sát vội đáp lễ:

- Vẫn khỏe, Tuệ muội nửa đêm giá lâm không biết có việc gì?

Phích Lịch Hải Đường âu yếm nói:

- Ôn Lang, muội đến đây để tìm huynh.

Ngọc Diện La Sát lòng như hoá nở, bất chợt Tế Dương Thủ Thân Công Nghĩa ghé vào tai hần nói nhỏ, khiến sắc mặt hần lập tức thay đổi.

Ngọc Diện La Sát nghiêm sắc mặt hỏi:

- Lâm đường chủ, giáo chủ đãi người không bạc, người tại sao lại phản giáo?

- Ôn Lang, những lời đồn đãi sao có thể tin, muội đây chưa từng có hành vi phản giáo.

Tế Dương Thủ Thân Công Nghĩa đứng bên cạnh xen vào quát:

- Lâm đường chủ, khá khen người dẻo miệng, một Phân Đà thuộc loại hạt của bốn đường đã bị hủy trong tay người, tội trạng rõ ràng còn chối nữa hay sao!

Phích Lịch Hải Đường vốn không muốn giấu việc làm của mình chẳng qua trong hoàn cảnh này nàng muốn là kéo dài thời gian, hy vọng Tần Lâm Phong sau khi điều tức có thể bình phục lại, nàng nghe xong mở miệng cười nói:

- Thân Công đường chủ, theo như các hạ nói, tiện nữ đây tội đáng chết!

- Việc này do giáo chủ sẽ đích thân xử lý, hôm nay chúng ta chỉ có nhiệm vụ phải bắt người cho bằng được!

Phích Lịch Hải Đường nghe đến đây, giả bộ tức giận nói:

- Thân Công đường chủ, người đừng ngậm máu phun người!

- Con tiện tì kia, để bốn tọa bắt tên này coi người có gì để nói nữa không!

Trong ba gã thì Tuyết Sơn Viên Hạ Tâm là kẻ lăm mưu mô, thấy Phích Lịch Hải Đường cố ý muốn kéo dài thì giờ, liền quay qua Ngọc Diện La Sát Ôn Tứ Kỳ cung kính nói:

- Khải bẩm thượng cấp chúng ta đừng nên bị mắc mưu con tiện nhân này, mau bắt lấy nó. Nếu không giáo chủ trách cứ, tội danh này quả thật không nhỏ.

Ngọc Diện La Sát nghe xong liền tỉnh ngộ hét lớn:

- Bắt chúng cho ta.

Tế Dương Thủ cùng với Tuyết Sơn Viên liền dạ một tiếng. Một tả, một hữu chia nhau phóng ra phía Phích Lịch Hải Đường!

Phích Lịch Hải Đường vội bốc người lên cao, một trái một phải phân ra, nhắm Kỳ Môn huyết nơi trước mặt hai gã điểm tới.

Hai gã vội lách người tránh khỏi thức vừa rồi của nàng, rồi cùng đưa chuồng lên, quét về phía chân của nàng!

Phích Lịch Hải Đường co chân lại lộn người đáp trên mặt đất, song chuồng đưa lên quét về phía hai cái bóng đang phóng tới!

Hai gã thấy chuồng của mình bị rơi vào khoảng không, chưa kịp rút tay về, nên lãnh trọn ngọn chuồng của nàng.

‘Phịch!’ Hai gã bị chuồng lực của nàng đẩy thối lui tám bước.

Nên biết trong hai gã bất cứ gã nào công lực cũng tương đương với Phích Lịch Hải Đường, vừa rồi chẳng qua bị thất thế nên mới bị chuồng lực của nàng đẩy lui!

Ngọc Diện La Sát bước lên trước hai bước chỉ mặt nàng nói:

- Lâm đường chủ thân thủ quả phi phạm, lẽ nào người muốn bốn tọa đích thân ra tay!

Phích Lịch Hải Đường nghe xong bất giác rung mình, bởi nàng biết mình vốn không phải đối thủ của gã, nhưng sự việc đã đến nước này phải liều mạng!

Phích Lịch Hải Đường nghiêng rặng vận hết mười hai thành công lực vào song chưởng quét đến phía trước mặt Ôn Tử Kỳ

Ngọc Diện La Sát mặt lộ sát khí, lạnh lẽo như băng tay áo khẽ phất ra!

- "Bùng!" một tiếng chấn động vang lên.

Phích Lịch Hải Đường đã bị chưởng của gã đẩy bắn ra ngoài bảy thước rộn rạo, ngũ tạng đau nhức, miệng rỉ máu tươi!

Ngọc Diện La Sát cất tiếng cười âm độc ra lệnh:

- Bắn hấn cho ta!

Tế Dương Thủ và Tuyết Sơn Viên ứng dạ, cùng nhảy phóc đến chỗ của Tần Lâm Phong đang điều tức!

Đối với những kẻ luyện võ, trong lúc điều tức nếu có kẻ nào đụng đến người tức khắc tẩu hỏa nhập ma, không chết tắt cũng bị tàn phế.

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy, trong lòng thất kinh liều mạng, bò dậy lão đảo bước đến dùng thân để cản hai người đây! Chính lúc này ngọn chưởng của hai gã vừa ập đến, Tần Lâm Phong vẫn chưa tỉnh, hai gã thấy Phích Lịch Hải Đường án ngữ mình, tức giận vận thêm hai thành công lực...

- Bùng! Bùng! Bùng! Ba tiếng chấn động không trung.

Trên mặt đất có ba bóng người bị bắn ra ngoài một trượng, miệng thổ máu tươi nằm bất động trên đất!

Một người là Phích Lịch Hải Đường, hai gã còn lại là Tế Dương Thủ và Tuyết Sơn Viên!

Vốn là trong lúc Phích Lịch Hải Đường liều mạng đội chưởng hai người. Tần Lâm Phong cũng vừa điều tức xong thấy quang cảnh này tức giận phát ra một chưởng, chính là Vô Hình Chưởng tuyệt học cái thế nhắm hai gã quét tới.

Hai vị chính phó đường chủ là những nhân vật bậc nhất bậc nhì trên võ lâm không ngờ đã gặp phải sát tinh, không nhìn rõ chiêu thức của đối phương, ngũ tạng dập nát, thất khiếu rỉ máu, tắt thở tức thời.

Tần Lâm Phong sau khi phát ra một chưởng không lý gì đến Ngọc Diện La Sát, phóng đến chỗ Phích Lịch Hải Đường đang nằm trên đất...

- Đứng lại!

Ngọc Diện La Sát tức giận hét lên một tiếng rồi tiếp:

- Các hạ dám giết người trước mặt bốn tọa quả thật không coi bốn tọa ra cái gì?

Tần Lâm Phong khinh bỉ cười đáp:

- Quả thật không sai, tại hạ thật không coi tôn giá vào đầu...

Nói xong quay đầu bước đến chỗ Phích Lịch Hải Đường té xuống lúc nãy.

Ngọc Diện La Sát phóng người chắn ngang trước mặt chàng quát lớn:

- Xú quý, nơi đây há để cho người muốn làm gì thì làm sao? Bốn tọa muốn thử xem công lực của người đến đâu!

Tần Lâm Phong liếc mắt khinh bỉ hỏi:

- Người không sợ làm bạn đồng hành với hai tên lúc nãy sao?

Ngọc Diện La Sát nghe xong trong lòng cũng rung động không ngớt, bởi vì một chưởng đánh chết chánh phó đường chủ lúc nãy, hắn đã nhìn tận mắt, tự nghĩ công lực của mình không thể bì kịp với chàng, bất giác hoảng sợ!

Nhưng gã thân làm Đầu Đẳng Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo, không thể vì chuyện này mà giảm mất oai phong, đành miễn cưỡng nói:

- Đánh lên người, không đáng là hành của nam nhi đại trượng phu!

- Theo ý người thì sao?

- Nếu như người là một hảo hán, bốn tọa sẽ đích thân quyết đấu với người ba trăm chiêu!

- Ba trăm chiêu?

- Người thấy sao?

Tần Lâm Phong ngửa mặt lên trời cười nói tiếp:

- Tôn giá quá đề cao mình rồi, trừ khi tại hạ cột tay phải lại, dùng tay trái để giao đấu may ra có thể đấu đến ba trăm chiêu, nếu như không chỉ cần ba chiêu là đủ rồi!

Ngọc Diện La Sát thấy chàng khinh mình như vậy, lửa giận bốc lên, quát lớn:

- Hay lắm! Hôm nay ta với người phải có kẻ chết người sống!

Vừa dứt lời, chưởng phong đã bay ra, nhằm đầu chàng chụp xuống.

Tần Lâm Phong lách người qua một bên rồi tiếp:

- Tôn giá không việc gì phải vội, để tại hạ trị thương cho Lâm cô nương rồi đấu cũng không muộn!

Tần Lâm Phong nói xong, bước đến chỗ Phích Lịch Hải Đường cúi xuống xem...

Chỉ thấy nàng mặt trắng bạch, hơi thở đứt quãng nơi khoe miệng máu tươi không ngớt trào ra, hôn mê bất tỉnh.

Tần Lâm Phong đang muốn dùng chân khí của bản thân để trị thương cho nàng nhưng lại sợ Ngọc Diện La Sát thừa cơ tập kích, vội đỡ nàng dậy, dùng chỉ điểm khắp các mạch thân của nàng đề phòng thương thế phát lại, thò tay vào bọc của nàng móc ra một viên thuốc trị thương bỏ vào trong miệng của nàng.

Ngọc Diện La Sát mấy lần định thừa lúc không để ý xuất thủ đánh lên, nhưng thấy Tần Lâm Phong thần khí uy mãnh, sợ khi xuất thủ sẽ làm trò cười cho mọi người, không dám ra tay, cố ý làm ra vẻ hảo hán.

- Trị xong thương thế cho ả, các hạ có thêm một tay trợ thủ!

Tần Lâm Phong mắt xạ ra một luồng sáng ghê hồn nói:

- Người chỉ biết lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, tại hạ tử trước đến nay không bao giờ ỷ đồng hiệp cô, nếu người đã có ý sợ, hãy kêu hết thuộc hạ cùng lên một lượt!

Ngọc Diện La Sát cất tiếng cười khà khà! Lạnh lẽo nói:

- Các hạ cũng quá đa nghi, nơi đây, ta có hai vị chánh phó đường chủ là thủ hạ thân cận, ngoài ra không có một đệ tử nào. Nay họ là người đã chết, bốn tọa cũng không dám nhận lấy danh hiệu ỷ đồng hiệp cô, người ra tay đi.

Tần Lâm Phong vẫn không hết nghi ngờ, bỗng Phích Lịch Hải Đường lên tiếng:

- Tần công tử, hãy tin hẳn đi, tiện nữ cầm chắc nơi đây ngoại trừ ba tên này ra không còn người thứ tư đâu!

Vốn là Phích Lịch Hải Đường sau khi điều tức đã hồi tỉnh lại.

Tần Lâm Phong thấy mặt nàng đỏ lại càng an tâm phần nào, khẽ lên tiếng nói:

- Lâm cô nương, tại hạ đã làm liền lỵ đến cô nương rồi!

Phích Lịch Hải Đường cười nhạt đáp:

- Công tử quá khách khí rồi, việc này có đáng gì đâu.

Tần Lâm Phong cảm động nói:

- Cô nương cứ yên tâm điều tức, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng đừng xen vào.

- Tần công tử nói vậy là có ý gì?

- Tại hạ và Ngọc Diện La Sát quyết so tài một trận nhưng nhường cho hấn một chút lợi thế, tại hạ chỉ dùng tả thủ để giao đấu!

- Như vậy là quá mạo hiểm.

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Tại hạ đã thề rằng đối phó với Đầu Đẳng của Ngoại Tam Đường thì dùng tay trái, Chủ tịch của Nội Tam Đường thì dùng tay phải, chỉ khi đối phó với Giáo chủ của Ngũ Âm Giáo mới dùng hai tay.

- Ha! Ha! Ha! Tiếng cười chấn động không trung.

Ngọc Diện La Sát sau khi cười xong cất giọng nói:

- Các hạ quả thật quá cuồng ngạo, chỉ sợ nói mà không dám làm!

Tần Lâm Phong bước đến trước mặt đáp:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy ta đã nói là làm, nhưng, hôm nay giao đấu mỗi người phải lấy một vật đánh cá!

Ngọc Diện La Sát nghĩ thầm:

Tên Xú tiểu tử này tự chuốc họa vào thân, dám dùng tả thủ để đấu với ta, ta há sợ hấn!

Gã nghĩ xong đặc ý đáp:

- Bất luận là vật gì bốn tọa cũng chấp nhận, ngươi nói mau!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ dùng tả thủ để giao đấu, trong vòng trăm chiêu nếu không thể thắng được các hạ, lúc đó, tùy các hạ muốn sao thì xử!

Món lời, Ngọc Diện La Sát sao lại bỏ qua gặt đầu mấy cái nói:

- Được! Ngươi muốn gì nói mau?

- Nội một trăm chiêu, nếu như tại hạ thắng được một chiêu hay nửa thức, sẽ không làm khó gì tôn giả, chỉ cần ngươi trao ra Huyền Đàn Ấn, tại hạ sẽ lập tức rời khỏi nơi đây!

- Cái này...!

Ngọc Diện La Sát ấp úng không sao thốt nên lời.

- Còn cái này cái kia gì nữa, tại hạ thấy tôn giá là một hảo hán mới dùng lễ quân tử để đối đãi, nếu như không ta dùng vũ lực cưỡng bức, không lẽ không lấy được chắc.

Ngọc Diện La Sát nghe xong nghĩ thầm:

- Hắn đã muốn vậy chỉ cần ta cố gắng giữ được trăm chiêu không để bị thua là được rồi!

- o O o -